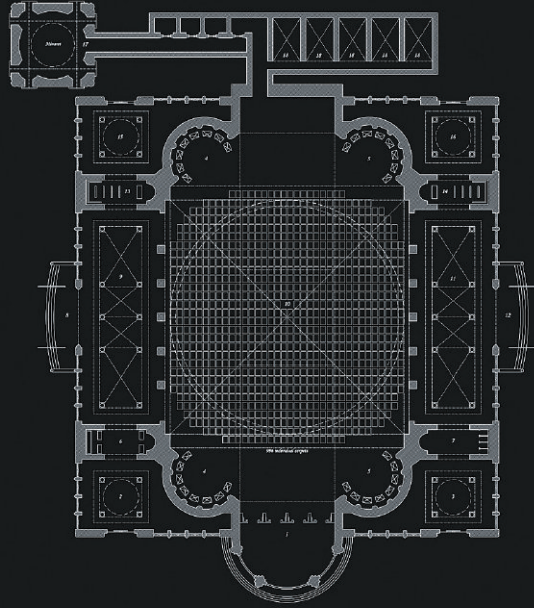

A Mosque with a Contemporary View

A mosque built for contemporary ideologies among ancient monuments, this Mosque is a celebration of fundamental and cultural unity. A great architectural beauty, a religious domain and an exhibition space under one roof. Since last year the building has been totally restored and the Mosque has embraced the new functions which came with this renewal. The result is an amazing museum and a touristic center. With the Mosque is still in operation, visitors are able to explore this magnificent place from different angles. Sites are not allowed. View the city from the upstairs like Minaret.

©William Burgess | KUNSTWOORDTERUGKUNST

1 - Main Entrance and Café Terrace / 2 - Special Information Desk / 3 - Shopping Area for (Islamic) Items / 4 - Temporary Exhibitions Area Left Corner / 5 - Temporary Exhibitions Area Right Corner / 6 - Storage for Items and Café Kitchens / 7 - Cemetery / 8 - Wheel Entrance / 9 - Contemporary Art Exhibition / 10 - Gift of Minaret / 11 - New Exhibitions on Display / 12 - Core Entrance / 13 - Gift Shop / 14 - Café Terrace / 15 - Workshop Area / 16 - Auditorium and Open Hall / 17 - Minaret, Access to the Minaret View / 18 - Access to Gardens

Scale 1:100

Wesley Meuris, 'A Mosque with a Contemporary View', 2012. Foto: raq op dibond

Kunstenaars, eis je plek op

Unexpressive. 1 jaar KUNSTWOORDTERUGKUNST. T/m 10 febr in De Ketelfactory, Schiedam. Inl: info@kunstwoordterugkunst.nl

Op het eerste gezicht is er niets dat ze onderscheidt van een toegangskaartje voor een blockbuster, van een normale plattegrond van een museum, een moskee. Het plaatje van het fruitstillven is écht van Caravaggio, diens meesterwerken waren écht in het Grand Palais in Parijs te zien. Maar dan loopt eigenlijk van alles spaak. Wat doet die informatie daar over apple crumble, gratis koffie of de mogelijkheid om een kunst te gaan bekijken bij dertig graden onder nul? Wat is een 'moskee met contemporain uitzicht', waar we als Indiana Jones op zoek mogen naar een schat? Welke 'hedendaagse ideologieën' snorren we op tussen minaret en expositieruimte?

De in Nederland nog veel te weinig bekende, Belgische kunstenaar Wesley Meuris (1977) schetst op de groepstentoonstelling *Unexpressive* een tot in de puntjes uitgewerkt perspectief van iets waarvan we denken dat het de toekomst is, maar waar we misschien al middenin staan. Meuris ontleedt in super esthetische architectonische modellen waar ons handelen in openbare (kunst)ruimtes door wordt bepaald. Dat doet hij op een beklemmende en vilein geestige manier.

Meuris is één van de zeven kunstenaars die door tentoonstellingsmaakster Florette Dijkstra is uitgenodigd. Een jaar geleden, toen driekwart van de kunstwereld in gespannen afwachting zat voor de nakende bezuinigin-

gen, lanceerde Dijkstra het tijdschrift *KUNSTWOORDTERUGKUNST*, kortweg *KWTK* geheten. Geïnspireerd door de Arte Povera-kunstenaar Luciano Fabro, is *KWTK* een tijdschrift vóór en dóór kunstenaars. Zij moeten het heft weer zelf in handen nemen. Zij moeten op onderzoek naar de bestaansvoorwaarden van hun kunst. Alleen zo – meende Fabro, en meent Dijkstra, en menen de kunstenaars die bijdragen aan *KWTK* – kan kunst weer een plek in de samenleving opeisen die verder gaat dan die van paljas of winstmaker.

Het vierde nummer van *KWTK* verschijnt binnenkort, en dat is een prestatie in tijden van recessie. Hoe verschillend het werk van de deelnemers ook is, iedereen plaatst zichzelf kritisch binnen de kunst en haar traditie. Wie immers niet kijkt wat anderen maken, ziet niet waarmee hij zelf bezig is.

Zo onderzoekt Mirjam Kuitenbrouwer zoiets efemeers en essentieels als het kijken op zichzelf. Stap binnen in haar *Recursivecabine*, die óók een super 8 viewmaster is, ook een datsja aan een bosrand, ook een bibliotheek met boektitels die als een gedicht achter elkaar te lezen zijn, en ervaar wat verbeelding vermag. Loek Grootjans toont een '21ste meesterwerk dat niet gemaakt kon worden': een vitrinebak met secuur gerangschikt gruis, stukjes textiel, steen. Het beeld lijkt een geperverteerde echo van het werk van de Amerikaanse beeldhouwticoon Donald Judd. Tegelijkertijd is het ook een mooie fingerwijzing naar kunst die in deze eeuw verloren zal gaan als niemand zich er meer toe verhoudt.

Lucette ter Borg